

Burdová, prosím vás, tak vy jste jedna rodina dohromady, že? Ano, to jsme, ano. A máte dva pokoje a jste jedna rodina? A my jsme dvě cizí rodiny. A o co vám jde? A máme jeden pokoj dohromady. Ano, dvě cizí, no a to mi ještě... no dvě cizí, jeden pokoj, dejte pokoj, no vidíte, paní, my jsme mysleli,

že byste to nějak tak jako. Jo, já už tomu jako rozumím, to je úplně jasný, oni jsou dvě rodiny a mají jeden pokoj, a oni by chtěli to prohandlovat za ty naše dva pokoje. Ano, ano, už tomu rozumím. Ne, jakej... ale přece byste nechtěli, abychom tam byli namačkaný jak v ratyni, víte, co nás to stálo peněz.

LOVEC ZVUKŮ

Chtěl bych mluvit s panem Batillem. Otcem. Jsem komisař Maigret z kriminálky. Neví. Je to nutné. Přesně. Těší mě. Vy čekáte nějaké nepříjemné zprávy? Ne, děkuji. Máte starosti se svým synem? Má hodně přátel? Dneska večer byl přepaden v ulici Popincourt. Ano. Je mrtev. Antoine Batille, jednadvacet let. Je to jeho peněženka? Vyšel z malého výčepu, proběhl v lijáku asi 50 metrů a někdo ho ze zadu několikrát bodl nožem. Nevím, nedostali jsme ho. Po převozu do nemocnice. Počkejte do rána. Chápu, vezmu si skleničku s vámi. Pane Batille! Studoval? To bych rád věděl, proto jsem tady. Byl jsem téměř na místě činu. Náhodou. Ne, já ne, ale jeden italský obchodník, který se vracel domů se svou ženou. Mám s sebou věci z kapes vašeho syna, ale zapomněl jsem vám přinést jeho magnetofon. Náhodné rozhovory? A neměl s tím někdy nepříjemnosti? Chodíval často na tenhle lov zvuků? Vždycky sám? Možné je všechno. Pánové, vyšetřování teprve začalo. Jakmile bude známo něco podstatného, povíme vám to. Víte přece, že novináři si na mě nikdy nemohli stěžovat. Janviere, máme na dvoře nějaký volný vůz? Zavezeš mě do ulice Popincourt k těm Italům. Já ti řeknu, kde máš zastavit. Poslyšte, Pagliati. Tak tedy vraceli jste se od švagra a švagrové... Koho? A když jste ho uviděli? Všimli jste si, co měl na sobě? Zdálo se vám, že toho muže před sebou pronásleduje? Jak daleko jste asi byli od těch dvou? Ten, co šel vpředu, se neohlédl? Slyšeli jste auto, jak se rozjíždí? Řekl něco? Tak vám děkuju, Pagliati. Ale děkuju, ujde to. Nic. Všecko to máš ve stenogramu ze včerejška. Tak tedy: vrah Antoinea Batillea

několikrát bodl, pak se dal na útěk, ale z nějakého záhadného důvodu se vrátil. Třeba, že se ti italští manželé blížili po chodníku. Nebo mu šlo ještě o něco jiného. Zprava dobrý. Měl na sobě světlý nepromokavý kabát s páskem. Na hlavě tmavý klobouk, snad hnědý. Může to být ještě mladík, ale dnešní mladíčkové nenosí klobouky. Tak si to přehrajeme. Prosím tě, dej pozor, ať tu nahrávku nesmažeš. Nemám na to radši někoho zavolat? A co ty další dvě kazety? Nic tě na tom nezarazilo? Ano. A poslední větu pronesl sám Batille. Vrať to ještě. Dej mi na papír, co si ti tři povídali. Já se do té kavárny podívám. Zajdu, zajdu. To mám tak rád, denně mu předkládat výsledky práce. Dělej. Dobrý den, pane Poirete. Ano, musel jsem jim oznámit tu smutnou zprávu. Dovolíte? Píše se v novinách o magnetofonu? Hm, snad. Mladý Batille si totiž nahrával na ulicích a v restauracích, co si lidé povídají. Tady jsem vám přinesl text toho, co naposledy nahrál. Jde o schůzku ve čtvrtek večer před nějakým domem poblíž Paříže. Ta parta už pravděpodobně dala pozorovat dům nebo vilu svými lidmi, no a pak tam přijede. Jeden z těch na magnetofonovém pásku, ten Mimile, je rámař obrazů. No a už delší dobu jsou vykrádány vily bohatých lidí v okolí Paříže. Pokaždé byly ukradeny obrazy a bibeloty velké ceny. Aspoň jeden z nich. Ovšem, nevím. Že ta banda dosud nikoho nezabila, není to jejich způsob práce. Takovíhle zloději zabíjejí málokdy. A když to udělají, pak jen tehdy, když už jim nic jiného nezbývá. Dva z mých lidí už hlídají rámařův krátek, mohli bychom je sledovat, až pojedou na lup. Když to bude mimo okruh Paříže,

musíme to předat komisaři Grosjeanovi. Ledaže ho požádám. Zajistě, pane soudce. Tady Maigret. Haló, volám 215. Jste to vy, Grosjeane? Slyšíte mě? Haló? Volám 215. Jedeme pomalu k Bastile, náš člověk jde pěšky. Konec. Tady 287. Máme je před sebou. Jedou v jednom voze. Nastoupili postupně, ale jsou všichni. A teď opouštíme můj rajón, řízení akce byste měl převzít teď vy. Proč zastavujete? Měli tady někoho, kdo na ně čekal. Grosjean už je tady taky. V Akátové ulici, viděl jsem to napsané na tabuli. Tak teď jste na řadě vy, Grosjeane. Já si zapálím dýmku. Směrem k vile. Jsou asi v zahradě. Táhle. Vidíte tu mříž? Ten člověk na chodníku, to je jejich řidič. Né, já zůstanu tady. Tak vida, už je mají. Tenhle Grosjean své práci rozumí. Víte co? Zeptejte se vyšetřujícího soudce. Pardon, pánové, zatím nemám, co bych vám řekl. Z toho si nemůžete vyvozovat žádné závěry. Zajistě své věci rozumí. A teď, pánové, promínete, vyšetřující soudce nerad čeká. Ano, přesně tak. Nejsem ten, kdo tady má být vyslýchán. Nejsem ochoten odpovídat. No, už vidím, jak pan obhájce Huet informuje novináře a jak je popichuje. Od zítřejšího, možná už dnešního večerního vydání budou toho případu plné noviny. Hm, já nevím. Měl jsem totiž v úmyslu oddělovat obě záležitosti. Tu vraždu od vloupání do vily. Chtěl jsem, aby noviny obě věci nesměšovaly, ale teď... Hm, snad je to tak lepší. Nerad bych něco tvrdil, ale v kapse toho Demarlea se našel švédský nůž. Takový, jako byl použit v ulici Popincourt. Ten člověk taky nosí světlý nepromokavý plášť s páskem, hnědý klobouk. Co nejdřív. No, tak mu sundej železka, Janviere. Jo? Hm.

A to je všechno, co jste chtěl úvodem říct? Podívejte se, pan obhájce Huet, až se s ním setkáte, vám to vysvětlí. Vy, a ještě ten dlouhán. Mluvili jste o loupeži obrazů a vám bylo uloženo, abyste se postaral o auto. Nikdo z vás si nevšiml, že vás nějaký mladík u vedlejšího stolu natáčí na magnetofon? Vy jste nešel za tím mladým mužem? Proč? Člověče, proč máte tmu i v kanceláři, to vám nestačí temná komora? Já nevidím nic. Máte moc práce? No, podívejte se, zítra je pohřeb mladého Batillea, potřeboval bych fotografie lidí kolem. Nejdřív od domu, potom u kostela a nakonec snímky ze hřbitova. Zajímají mě jen muži. A až to vyvoláte, podívejte se, prosím vás, na obrázky pečlivě pod lupou. Je možné, že najdete osoby, které byly na všech třech místech. A ty potřebuju. Tak! Ano. A potřeboval bych zvětšeniny jejich obličeje bez těch lidí kolem. Půjde to? Fajn. Haló? U telefonu, děťátko. Poslouchám, děťátko. Ale nic, tak mluvte. Viděl jsem tu fotografii. A? Počkejte, počkejte. Počkejte... Né, naopak. Okamžik, okamžik. Bylo by nejlepší říct, že se domníváte, že celá ta věc je podfuk, a podotknete, že skutečný vrah by nikdy takhle neriskoval, protože by se mohl prozradit. Děkuji vám, Frémiete, hned si k vám někoho pošlu. Pojdte. Pojdte dál, Van Hamme. Máte? Člověče, vždyť je toho balík. Jak jste to stihli? Tak ukažte, našel jste něco? Hm... Asi třicet let, co? Široká ústa. Ukažte mi ho ještě ze hřbitova. To je pravda. Má trochu zvláštní výraz. No, nechte mi to tady, podívám se na to. Až moc stranou na to, jak pláče. Hm... no, pošlu Janviera na Sorbonnu, aby ukázal ty obrázky studentům. Všecko. A poslyšte,

vyřídíte tam u vás, že vám moc děkuju. A vy jste to udělal výborně. Jedině u vás. Maigret. To je vtip nebo co? Volám ještě kvůli tomu výstřižku. Mohli byste mi otisknout oznámení? Jen vašim. No, vy jste přece dostali výstřižek. Potřeboval bych pár slov asi takhle: „Komisař Maigret by rád věděl, co přimělo osobu, která poslala do redakce výstřižek s fotografií Yvonnea Demarlea, k tomu, aby vedle tištěné otázky – JE TO VRAH? Připsala rukou – NENÍ. Komisař onu osobu prosí, aby se s ním laskavě písemně nebo telefonicky spojila, má-li nějaké zajímavé informace.“ Vše. Něco vydržíme. Tak povídejte, Janviere. Víte to určitě? Čekajte tady. Počkejte slečno. Chtěl bych s vámi mluvit o Antoineovi. Policie to ví. Máme vaše fotografie, vlastně několik fotografií z pohřbu. No, to máte tak. Předpokládal jsem, že vraha přitáhne pohřeb jeho oběti, a dal jsem fotografovat každého, kdo byl na pohřbu. Ty fotografie nám ukázaly, že jste byla na všech třech místech, podívejte se. Tady jste před domem smutku, tady v kostele, no, a tady na hřbitově. Jste to vy, ne? To znamená, že jste měla k zemřelému... Ale víte. Antoine mluvil na Sorbonně s jedním známým o nějaké dívce a vsadil bych se, že jste to byla vy. No tak vidíte. A říkal mu také, že by si vás chtěl jednou vzít. Vám to nikdy ani nenaznačil? No a jak dlouho jste se znali? No a jak dlouho trvalo, než na vás večer počkal? Nezlobte se, že se ptám, ale byla jste jeho...? Měl Antoine nepřátele? Co myslíte? Třeba pro tu svou vášň chodit s magnetofonem do lokálů. Vidali jste se každý večer? Povíte mi své jméno? Mauricette... a dál? A přeju vám hodně štěstí. Haló? Vůbec

Víte, kam já bych jel? Na jih. Tak co, přátelé, jak jste se dohodli? Zatím jsme, pane vedoucí, u moře. Já nemyslím u moře, já myslím, já myslím naše, naše rybníky, tam je krásně, Písecký, u Písku, já jsem tam vocaď, byli jste někdy takhle u Písku? Ne, já ne. Ježíš, to je škoda, to máte co litovat, to vám je

LOVEC ZVUKŮ

nevyrušujete. Okamžik. Je adresa napsaná hůlkovým písmem? Potřeboval bych ten dopis. Dejte si ho přefotografovat, jestli chcete uveřejnit ukázkou rukopisu, ale bylo by mi milejší, kdyby ho mělo co nejmíň lidí v rukou. Předpokládám, že to udělá. Haló? Ano, vím. Jméno není tak podstatné. Nepokusím. Protože mě to nezajímá. Ale ano. Ano, myslím si to. Ano, poslouchám. Ne, jen mi ho přečetli do telefonu. Ano, poslali mi ho z redakce. No, především... především to, že jste dosud nebyl trestaný. Že jste zvyklý žít slušně a přiměřeně poměrům. Chcete mi toho říct ještě hodně? Žijete sám. A dneska jste si buď vzal volno, nebo jste zatelefonoval do zaměstnání, že jste nemocen. Dávám vám čestné slovo, že to nezjišťuji. Jsem jako vy. Mám radost, že se to už brzo skončí. Psal jste novinám. To není ten pravý důvod. Myslím, že nevědomky ano. Víte, že už vám nic jiného nezbývá. Strach z čeho? Že budete zatčen? Ne. Ano. Důkazy existují vždycky, ale není snadné určit jejich hodnotu. Co budete dnes dělat? Je sobota. Strávíte neděli někde na venkově? Nemáte auto? Jste asi zaměstnán někde v kanceláři. Máte přátele? Přítelkyni? Jistě. Tak předpokládám, že v neděli napíšete další dlouhý dopis některým novinám. Nejste první, kdo se ocitl v takové situaci. Měli různé konce. Vy nespácháte sebevraždu. To byste mi netelefonoval. Můžete mi zavolat v pondělí. Zítra je neděle. Nebudu v kanceláři. Ne. Mám v úmyslu jet se ženou na venkov. Snad ano. Hmm... rád jím. Jako většina lidí. Tak vidíš, chlapče. První osmělení máš za sebou. Uff... a je celkem inteligentní. Má smysl pro spravedlnost. No jo. Haló? Haló?

LOVEC ZVUKŮ

To jsem já. Co je doma? No pochopitelně. Co by si tomu řekla, kdybychom si na neděli zajeli na venkov? Ale ne! Ne, to počká. Nekupuj moc jídla, zajdeme si do hostince na oběd. Haha... cože? Hihhi... co? No, já a partičku karet? Do večera? No to nikdy. No tak hodinku, no. No hodinku nanejvýš. Tak začni balit. Cože? Ale jo, ano. Ano, jen si vem ti květované šaty. Snad už bude hezky. Ano. Ano, za chvíli jsem doma. Dobré jitro. Tak co, jaká byla neděle? Nic nového? On? To jsem čekal. Jinak nic? To jsem taky čekal. A další lahůdky nemáš? Vypni to rádio. Jestli je to on, dám ti možná takhle znamení, budeš muset do centra-ly, aby zjistili odkud volá. Počkej na to znamení, dřív nechoď. Haló? Haló, Maigret. Haló? Kdo já? Kdo volá? Nevím, kdo volá. Nepoznal jsem vás. A co, už se vám daří líp? A proč mě voláte? Já vás ujišťuji, že bych mohl zjistit vaši totožnost během čtyřiaadvaceti hodin. To vám řeknu, až budeme sedět někde spolu. Omlouvám se, jestli budu hrubý, ale je třeba umět se podívat pravdě přímo do očí. Počítáte s tím, že se dáte zatkout? Ano, myslím si to. O tom jsem přesvědčen. Dej si... dej si druhé sluchátko, Janviere. Ze které čtvrti voláte? Vy jste něco pil. A nejste zvyklý pít. Kouříte? Co budete teď dělat? Už jste neposlal žádný dopis? Proč se na mě nepřijdete podívat? To vám nemohu slíbit. Na shledanou. Ještě se v tom tluče, ale už vidí jasně a nedělá si iluze. Jsem zvědav, jestli za mnou ve středu přijde. Už od soboty váhá, nebude to dlouho trvat. Doufám, že dnes už nebude pít. Dobré jitro, Lucasi. Nic pro mě, Lucasi? Haló, centrála? Jste si jistá, slečno, že mě nikdo nevolal? Tady komisař

taková krása, když třeba jdete. Ježíšmarjá, pojdte mluvit k věci. Když třeba jdete okolo rybníku, to je taková krása. Babi. Ten opar nad tím ráno, opar, ježíš, to je krása. Kdybyste to znali. Prosim tě. Já jsem nemyslel Písecký, já jsem myslel Třeboňský. No, ale prosím tě Třeboňský. Znáte Třeboňský?

Ne, taky neznám, my tam nejezdíme. No to jste neviděl, tam je přeci tak krásně, no podívejte se třeba ten Bezdrev, ano, Bezdrev, to je tak obrovské rybník, a tam už vidíte vlastně... počkej, každéj myslí moře, a ještě vlastně nezná ani Čechy naše. Vždyť vy jste taky takovej trouba. A heleďte, já jsem

LOVEC ZVUKŮ

Maigret. Nehlásili vám nějakou sebevraždu? Kolik mu bylo let? Na tohle nečekám, děkuji vám. Nevolať mě nikdo, slečno? Hmmm... Co nového? Co ten pitomec dělá? To pořád ještě pije? Dneska je úterý a on nezavolá. Co? Tak copak máme k obědu? Víš to určitě, že to je on? Už dlouho tu čeká? Neměla jsi strach? O čem? Sedte, sedte. To máte pravdu. Čekal jste dlouho? Třeba tím, jak se jmenujete. Odkud pocházíte? Znáám, tam je hezky. Vy to městečko nemáte rád? Tam jste chodil do školy? A učil jste se dobře? Potom už ne? A co se to stalo, když vám bylo čtrnáct a půl? Měl jsem tam co dělat. Proč? Jak to, že jste měl v tak mladém věku švédský nůž? A jak vám tehdy bylo? Hmmm... nemáte žízeň? Dám vám trochu koňaku se sodou. A kdy jste si, pane Bureau, uvědomil, co se to s vámi vlastně děje? Věřím. Proč bych neměl věřit? To se vám pak stávalo často? Nezáleží na tom, v kterém věku. Samozřejmě i nůž. Kdybyste za mnou přišel na nábřeží des Orfèvres, dal bych přinést chlebíčky a víno. Ale protože jsme tady, připraví nám moje žena něco lepšího. Co? No, ale nic. Poslužte si. Ty se najíš v kuchyni, vid? Napijte se ještě. Doufám, že vás budou léčit. Napijte se ještě. Za chvíli půjdeme. Ale tohle ne, to není ono. Chci protokol ze závěru procesu. No, to je ono. Závěrečné stanovisko znalců: Hm... Obhájce... Státní návladní... Hmmm... Ach... Soudní dvůr... Přesně tak, jak to ten chlapec říkal. A nikdo s tím nehne! Janviere, odnes ty papíry do archivu.

taky teprv prvně na horách, no to je pravda a vy, vy si myslíte, heleďte, vy byste s námi chtěli vyměnit kvartýr, ale na svatební cestě z vás není nikdo. No počkejte, na svatební cestě, no ale my už jsme měli svatební cestu, tak jsme žádnou neměli, protože tenkrát můj manžel, manžel měl přesčasový

hodiny, pane. No, starý Borůvka ještě tenkrát mě připravil o tři hodiny. Jak to, o čtyry. Ne, o tři. Ale ne. Přece si pamatuju, Ludvo, o čtyry hodiny to bylo. Ale teď už teda nevím. Ale já si to přeci pamatuju, ale babi, vím o kolik, tyhle věci si pamatuju, ale dědo, nehádejte se. My se nehádáme,